

LEJRVENNER

Til at begynde med følte Edison, at han ikke hørte til.

Haley Yancey

(Baseret på en virkelig hændelse)

Edison sparkede i jorden. Alle de andre drenge talte sammen og satte telte op. Men han kendte ikke nogen.

Edisons familie var holdt op med at gå i kirke kort tid efter, de var flyttet til Spanien. Men så kom drengene fra menigheden over og inviterede ham med på lejrtur. Det havde lydt sjovt at komme med på lejrtur, men nu var Edison ikke så sikker på, at han alligevel ville være her. Han følte ikke, at han hørte til.

To drenge, Diego og Juan, gik hen til Edison. »Vil du være med i vores telt?« spurgte Diego.

Edison drog et lettelsens suk og smilede. »Ja da.«
»Sejt!« sagde Juan. »Og så kan vi tage ud og svømme.«

Drengene slog deres telt op og løb ned til floden. Vandet var koldt, men nu havde Edison det så sjovt, at han knap nok bemærkede det. Efter frokost tog drengene og lederne på vandretur. De kom tilbage, lige da solen begyndte at gå ned, så de hjalp med at lave et lejrbrål.

»Hvordan er din familie?« spurgte Juan.

Edison smed en bunke kviste ved siden af ilden. »Mine forældre er ret seje. Og min søster er min bedste ven. Vi flyttede hertil fra Ecuador.«

Diego og Juan så på hinanden med et stort smil.

»Vi er også fra Ecuador!« sagde Juan.

Diego lynede sin jakke op for at vise sin T-shirt. På den var logoet for Ecuadors fodboldhold!

»Wow!« sagde Edison. »Hvad savner du så mest ved Ecuador?«

Diego og Juan grinede. »Maden!« råbte de begge.

Drengene blev ved med at tale om, hvad de savnede ved Ecuador, og hvad de kunne lide ved at bo i Spanien. Edison kunne godt lide, hvor let det var at tale med Diego og Juan.

Så rejste en af lederne sig – det var bror Cisneros. »Hej, alle sammen! Vi ønsker at afslutte aftenen med et vidnesbyrds møde.«

En efter en rejste drengene og lederne sig og bar deres vidnesbyrd. Deres ord fik Edisons hjerte til at føle, at det var indhyllet i et varmt tæppe.

Diego rejste sig. »Jeg ved, at Kirken er sand. Jeg ved, at Gud er min Fader, og at Jesus Kristus er min Frelser.«

Den varme følelse blev stærkere. *Den indsigt ønsker jeg også*, tænkte Edison.

Da Edison kom hjem fra turen, tænkte han stadig på, hvad Diego havde sagt. Han ville ønske, at han kunne gå i kirke og lære om Jesus med Diego og Juan.

Den aften ved middagsmaden spurgte far: »Hvordan gik lejrturen?«

»Den var skøn!« sagde Edison. »Vi svømmede og vandrede og lavede brål. Jeg fik endda to venner, der også er fra Ecuador!«

»Det er fantastisk! Vi bliver nødt til at invitere dem over,« sagde mor.

Edison stoppede op. »Kan vi begynde at gå i kirke igen?«

Mor og far sagde ikke noget i et øjeblik. Så rømmede mor sig. »Hvis du gerne vil, så er det fint,« sagde hun. »Men far og jeg tager ikke med.«

Edison faldt tilbage i stolen. Han ønskede ikke at gå i kirke alene. Måske skulle han blive hjemme hos sin familie.

Så huskede Edison den varme følelse fra vidnesbyrds mødet. Selvom hans familie ikke ville i kirke, så ville Edison stadig gerne.

Desuden ville han ikke være alene. Edison smilede, imens han spiste sin aftensmad. Så greb han telefonen. Han kendte nogle venner, han kunne gå i kirke med! ●

Denne historie fandt sted i Spanien.